

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 577/2019
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Милан Ивановић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за трговину на велико и мало „Ћурдић“ Д.О.О. из Београда, чији је пуномоћник Момчило Ковачевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 234/2018 од 19.07.2018. године, на седници одржаној 24.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 234/2018 од 19.07.2018. године.

Образложење

Основни суд у Нишу, пресудом П1 948/2017 од 14.09.2017. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је поништио као незаконито решење туженог број 06-255-01/2015 од 01.09.2015. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду (став први изреке). Обавезао је туженог да на име накнаде штете тужиоцу због незаконитог престанка радног односа исплати износ од четири зараде, коју би тужилац остварио у августу месецу 2015. године, као месецу који је претходио месецу у коме је тужиоцу престао радни однос, у року од осам дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења (став други изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад и призна му сва права на основу рада, у року од осам дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења (став трећи изреке). Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове (став четврти изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 234/2018 од 19.07.2018. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П1 948/17 од 14.09.2017. године у ставу трећем изреке (став први изреке). Преиначио је исту пресуду у ставу првом, другом и четвртном изреке, тако што је одбио тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број 06-255-01/2015 од 01.09.2015. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду; одбио тужбени захтев тужиоца да на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа

тужени исплати износ од четири зараде коју би тужилац остварио у августу месецу 2015. године, као месецу који је претходио месецу у коме је тужиоцу престао радни однос и обавезао тужиоца да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 167.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и прекорачења тужбеног захтева у поступку пред другостепеним судом, из законских разлога прописаних одредбама члана 407. став 1. тачка 3. и 5. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС и 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. У ревизији се указује да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 383. став 4, а у вези одредбе члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП, када није заказао расправу, с обзиром на то да је првостепена пресуда већ једном била укинута. Међутим, у том делу наводима ревизије се не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде. У ревизији се указује и на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, када се између осталог наводи да „пресуда нема разлога о одлучним чињеницама“. Међутим, због наведене битне повреде одредаба парничног поступка ревизија се не може изјавити, с обзиром на то да иста није прописана као разлог за изјављивање ревизије одредбама члана 407. став 1. тачка 1. – 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 03.04.2015. године на радном месту Оспореним решењем од 01.09.2015. године, тужиоцу је престао радни однос отказом уговора о раду на основу одредби члана 179. став 2. тачка 1, 2, 5. и 8. Закона о раду и члана 81. тачка 3, 4. и 9. Правилника о раду (члан 39. уговора о раду), због учињене повреде радне обавезе која се огледа у несавесном и немарном извршавању радних обавеза. Ово са разлога, што је 25.06.2015. године од стране контроле констатовано да је у аутобусу у коме је тужилац обављао послове ... затечена путница са двоје малолетне деце, без карте, са новцем у руци. Оспореним решењем тужиоцу је стављена на терет и повреда радне обавезе учињена 06.07.2014. године и 28.10.2014. године. Утврђено је да због неправилности у раду тужиоца од 25.06.2015. године, ЈКП Дирекција за јавни превоз Града Ниша, доставила туженом допис број 1843/15 од 29.06.2015. године и обавестила тужиоца да су се стекли услови за умањење нето прихода превозника за месец јун 2015. године у износу од 50.000,00 динара. Дирекција је исти допис доставила туженом и 06.11.2014. године, којим га је обавестила о неправилностима у раду тужиоца везано за догађај од 28.10.2014. године. Пре доношења оспореног решења, тужени је доставио тужиоцу упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се 17.08.2015. године тужилац изјаснио (тужба је поднета 07.09.2015. године).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, према оцени овога суда, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи као незаконито оспорено решење о престанку радног односа отказом уговора о раду и одбио тужбени захтев тужиоца за накнаду штете. Исто тако, када је и одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду у делу, којим је одбијен захтев тужиоца да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад и призна му сва права на основу рада.

У спору из радног односа, суд законитост оспореног решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Према томе, како је доношењу оспореног решења претходило упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у смислу одредби члана 180. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) и оспорено решење донето на основу одредби члана 179. став 2. тачка 1. истог закона, а у вези одредби члана 81. тачка 3. и 9. и одредбе члана 39. уговора о раду (послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе), због учињене повреде радне обавезе од стране тужиоца дана 25.06.2015. године, то је оспорено решење туженог о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду законито, због чега је неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења. За постојање законитости решења о престанку радног односа отказом уговора о раду, довољно је постојање једног отказног разлога.

Поред тога, како оспорено решење није поништено као незаконито, то је правилно одбијен и тужбени захтев тужиоца за накнаду штете и враћање на рад, у смислу члана 191. Закона о раду.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, већ се тужилац као ревидент упућује на образложење побијане пресуде да се непотребно понављало, на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић